

החברותא

בס"ד ערש"ק פרי ויקרא ג' ניסן תש"ע

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליון מס 376

פנינים יקרים

ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר (א, א) דנו המפרשים מדוע נכתב ויקרא 'אלף' ועירא. וכן מדוע לא כתוב ויקרא ה' אל משה, וג"ל שמושה רבינו זכה לדרגת פה אל פה בגלל דבקותו בה', ודבקותו בה' היא כאשר האדם רואה בכל מקרה שעובר עליו שזו קריאה מהבוית"ש ואין שום מקריות ללא מטרה. לפי"ז פירוש הפסוק ויקר ללא 'אלף' מלשון מקרה, היה בשביל משה ויקרא עם 'אלף' כך שכתבה אחת יש שתי משמעויות ולכן נכתבה ה-אלף ועירא וכזה זכה משה לידבר ה' אליו מאהל מועד. (יבא טל)

ויקרא אל משה (א, א) אלף ועירא, רצונו של משה היה תמיד לעלות אל ה' כמס"כ ואל משה אמר עלה אל ה', ומשה עלה אל האלקים, הדרך לעלות אל ה' היא דרך הענוה לכן רמזה תורה אלף ועירא לומר שמושה היה עניו מכל אדם ותמיד עורר עצמו בבחינה זו לעלות אל ה'.

יקריב מכם קרבן לה' (א, ב) פתח הכתוב בלשון יחיד - אדם כי יקריב - וסיים בלשון רבים - מכם קרבן לה' - להודיענו כי כאשר האדם מכסל דעתו ורצונו בפני רצון השי"ת, שהרי זו היא מטרת הקרבן, אזי הוא נכלל בתוך כלל ישראל כולו - מכם קרבן לה'.

מן הבקר ומן הצאן (א, ב) בוא וראה עד היכן מגעת מעלת הדבור, שהרי אותה בהמה במרם הקדישוה לעולה היתה: ככל הבהמות ואילו ברגע בו הוציא האדם את הדיבור מפיו חלה עליה קדושה והיא שונה מהאחרות כך שמן הבהמה ומן הצאן ניתן ללמוד כיצד על האדם להעריך את דיבורו. (תפארת שלמה)

לרצונו לפני ה' (א, ג) שומה על האדם להשתדל שכל עת יהיה רצונו אך ורק להיות לפניו יתברך שכל רצונותיו יהיה לפני ה'...

אשה ריח ניחוח לה' (א, ט) רש"י: נחת רוח לפני שאמרתי ונעשה רצוני, צ"ע מה נשתנו קרבנות מכל מצוות התורה שרק אצלם מפורש שהם גורמים נחת רוח להקב"ה. אך באמת מצינו חידוש נפלא גבי קרבנות שמפורש שהם לחם אלקים היינו שהם צורך גבוה כביכול כי גבי קרבנות צריך האדם לכיין שהם לצורך גבוה, היינו לא בשביל התועלת שיש לאדם בקיום המצוות (כדרשת חז"ל לא ניתנו מצוות אלא כדי לצרף בהן את הבריות - (בראשית רבה מר, א) אלא כדי לגרום נחת רוח לבוית"ש שרצונו יתברך יתקיים והוא הלשמה שלא משאיר לעצמו כלום.

קרבנו לה' (א, יד) גבי עולת העוף אמר 'קרבנו לה' וכן גבי מנחה. וצריך ליתן טעם למה לא נאמר כך בעולת בקר וצאן. וי"ל שהעניינים שהם המתנדבים מנחה ועוף כוונתם יותר טהורה ויותר לשם שמים כהתנדבותם שהעשיר יתכבד בפני כל בעולתו השמנה ואין כוונתו כ"כ לשם שמים, ולכן גבי מנחה ועוף שהם קרבנות העניינים כתב לה' להורות שקרבנם הוא בלתי לה' לבדו.

והסיר את מוראתו בנצתה (א, טז) רמז למחלוקת, מאוסה היא המחלוקת - נצתה - מלשון נצים, שהרי כתוצאה הימנה פורק הוא מעליו יראת השי"ת - והסיר את מראתו - מלשון יראה ומורא... וד"ל. (דברי ישראל ממדויץ)

ועשה מאחת מהנה (ד, ב) תיקונו של החוטא הוא להתרבק באמונה פשוטה שעליה ניצבות כל המצוות כמס"כ בא חבוקק והעמידן על אחת וצדיק באמונתו יחיה, זהו הרמז ועשה מאחת מהנה. (דומת אריאל)

ואם נפש אחת תחטא (ד, כז) זה שנפרד ופורש עצמו מן הכלל - נעשה נפש אחת - אין ספק שבודאי תחטא - יכשל בחטא כי הפורש עצמו מהצבור עלול הוא בנקל להכשל בחטא. (תפארת שמואל)

אם לוא יגיד ונשא עונו (ה, א) כתוב 'לוא', רמז כאשר צד' לו' לאדם בראותו את חברו שרוי בחטא, וצערו הוא כאילו הוא עצמו נלכד ברשת החטא אזי ביכולתו להעלות את חברו ולתקנו, וזהו הרמז ונשא עונו יכול להרים העון ולתקנו.

שיחת הרא"ש זיע"א אורח שבת יו"ט ראשון של סוכות תשל"ג האבא לזכרו ע"א.

המשיח כאשר ישיגו הכל את הדרגא של טמיר ונעלם אז יהיה השלימות של ארץ ישראל.

לדרגה זו קשה מאד להגיע, כי אף אדם אינו רוצה להשפיל את עצמו כ"כ נמוך. כי הרי מהו טמיר ונעלם - אין. איך הגיע משה רבינו לטמיר ונעלם - ע"י שהגיע ליסוד האין. הוא לא הביא אתו דפי גמרא, ולא צדקה, ולא שום דבר, הוא הביא אתו רק דבר אחד - אין. טמיר ונעלם. דהיינו להדבק בקודשא בריך הוא ע"י יסוד האין, בלא שום טעם. כמו סוכה וארבעת מינים שהם שלימות מפני שאין בהם טעם, רק אמונה פשוטה, זהו ענין טמיר ונעלם. משה רבינו היה בחינה של אין. שלימות. ללא שום טעם. לא היתה לו כל אחיזה במציאות. טמיר ונעלם. ועי"ז נדבק בקונו. וממילא הוא נהיה טמיר ונעלם כמו קודשא בריך הוא, ואז נהיה העת של שבת לפנות ערב "רעוא דרעוין". כי מצד הזמן לבדו לא יתכן שיהיה בחינה של רעוא דרעוין אם זה לא מגיע ע"י עבודה של אדם. רק אחרי שאדם מגיע לזה בעבודתו נהיה בחינה של רעוא דרעוין.

ואם כן, כל אחד יכול להגיע לבחינת רעוא דרעוין. ואפילו זה שאינו מזוכך, אם רק יש לו התפשטות, והוא לא נהיה שבור מהיסוד שלו, הוא מגיע לבחינת רעוא דרעוין. ולמרות שרעוא דרעוין הוא בחינת שבת, זה יכול להיות גם באמצע השבוע. כמו שאצל הצדיק אמת הדבוק בקונו כל השבוע הוא בחינת שבת, כמו שאצל הרבש"ע תמיד הוא בחינת שבת. רק היות שבשבת הוא 'שבת וינפשי', הזמן מוכשר ביותר להגיע לבחינת שבת. כי כל השבוע שכינתא בגלותא, ומוזה נמשך צער השכינה וצער הכלל והפרט, ובשבת שהוא עת רעוא דרעוין למעלה - גם האדם נתעלה. ואפילו אם אינו מרגיש בשבת רפאות לגופו,

במנחה של שבת לפנות ערב הוא עת רעוא דרעוין. בכל יום בשעת המנחה הוא זמן שלטון הקליפות, ובשבת הם מתחבאים ואין להם שלטון, ואז הוא רעוא דרעוין, ובשעה זו נסתלק משה רבינו ונעלם מעיני כל. והיינו שעל ידי שהוא נדבק בטמיר ונעלם נהיה הוא בעצמו טמיר ונעלם, ומאז נהיה העת ההיא רעוא דרעוין. קודם משה רבינו לא היה הזמן הזה רעוא דרעוין, כי איך יהיה הזמן הזה רעוא דרעוין במציאות הבריאה אם לא בא ע"י בחינת אנוש. רק אחר שמשך רבינו עבד והשיג את המדריגה הזו שנהיה אצלו בחינת שבת, ובשבת לעת ערב הגיע למדריגה שיצאה נשמתו באחד, שזה בחינת רעוא דרעוין, בזכותו נהיה הזמן הזה רעוא דרעוין.

ואף שמשך רבינו השיג את בחינת טמיר ונעלם - רעוא דרעוין, לא זכה להכנס לארץ ישראל ולהמשיך את בחינת ארץ ישראל, יען כי בני ישראל לא היו בתכלית השלימות. ארץ ישראל היא שלימות שהרי הקב"ה בחר אותה לחלקו, ובאם היה משה רבינו נכנס לארץ ישראל היתה הארץ מגיעה לשלימותה כמו שמשך רבינו הוא שלימות, ומפני שבני ישראל לא היו מוכשרים לזה לא היה להם קיום בארץ, והיו מתחייבים כליה ח"ו. כי באם ארץ ישראל היתה בשלימות מעלתה, כאשר בני ישראל היו חוטאים ח"ו לא היו יכולים להתקיים בה ח"ו והיו מתחייבים כליה. אמנם משה רבינו רצה שלא יכלו בני ישראל, ואף אם יחטאו, רק יגלו מן הארץ, ויוכלו אח"כ לשוב אליה. ובעבור זה הביא את המצרים בתוך הערב רב שעלו לארץ ישראל, והם הביאו לארץ ישראל בחינת חוץ לארץ, ובוה נפגמה במדת מה מעלתה של ארץ ישראל, ואף כאשר בני ישראל חטאו אף שגורשו ממנה לא נתחייבו כליה ח"ו. רק בזמן

כי ללא נסיונות אין בחירה. כאשר נותנים לאדם בחינה של נסיון אז הוא מגיע אל הבחירה, דהיינו להכיר שהוא תולעת ולא איש, וכשיגיע להכרה שהוא תולעת ולא איש אז יגיע למציאות השלימות. כי מתוך שיגיע למציאות הביטול הוא נהיה טמיר ונעלם, דהיינו שהוא יוצא מן המציאות שלו, והוא נופל בפחד גדול שלא יאבד את מציאות האין שלו, ולא יאבד את הטמיר ונעלם, ואז הוא נכנס לשלימות, ונהיה בחינה של שבת. שזהו רעוא דרעוין. וזהו הבית השלישי.

הבית השלישי יהיה כאשר כולנו נזכה לבחינה הזו, וכמו שקודשא בריך הוא הוא טמיר ונעלם כך יהיו כל כלל ישראל טמיר ונעלם בבחינת אנוש כמשה רבינו. וכמו שמשה רבינו היה אנוש והגיע לבחינת טמיר ונעלם, כך כל אחד יכול להגיע. ואז יהיה רוב דעה על העם, שכולם יבינו שהם כן יכולים להגיע. לא כימים האלו שאף אחד לא רוצה להגיע מחמת כבידות הגוף שאינה מאפשרת לו להתרומם ולהתעלות. כמו שאנו רואים שאדם שנמצא במציאות שלו ורוצה להתעלות צריך להתאזר בהתרוממות והתחזקות כנגד כבידות הגוף שאינה מאפשרת לו להתעלות וגורמת שאף אחד אינו רוצה להתעלות.

כבידות הגוף אינה מאפשרת לו לאדם להתעלות בכדי שאחר שיתגבר עליה ויגביה את עצמו יהיה מוכרח להכיר שיש טמיר ונעלם שהוא הסיבה להתעלות זו נגד טבעו ותכונתו, מה שאין כן אם היה מגביה את עצמו בקלות היה סובר שבכוחו הדבר נעשה, ובכך היה מאבד את "וחטאתי נגדי תמיד", והיה נאבד ממנו הבחינה של "טמיר ונעלם". כי אז היה מרגיש את עצמו, וכשהוא מרגיש את עצמו אינו יכול להיות טמיר ונעלם בבחינת זה לעומת זה - כמו שהרבש"ע הוא טמיר ונעלם כך מציאות האנוש הוא טמיר ונעלם. אמנם

יש לו רפאות לנפשו, בחינת רעוא דרעוין. הוא יכול להיות באותם מחלות ובאותם מכאובים והכל כמות שהיה, אבל החולה בעצמו יש לו הארה משבת. לא שהכאב פחות כואב, אבל הלב מרגיש שמחה. הנפש, הנשמה יתרה, מגיעה אליו גם כשהוא חולה. וכל זה בזכות משה רבינו שנהיה טמיר ונעלם, והוא הביא את בחינת שבת לבחינת אנוש.

כשיבוא משיח תהיה ארץ ישראל בשלימות, בבחינת משה רבינו, ולא תצטרך להחרב עוד. ורק אז, כשיבנה הבית השלישי, אז נבין מהי בחינת משה רבינו. אפילו בדורו של משה לא הבינו אותו. אף אחד מבני ישראל לא הבין אותו. אפילו הגדולים שבהם. רק יהושע בן נון - שתמיד היה אצלו וראה את העבודה שלו - השיג. והיות שפני משה כפני חמה, יהושע קיבל ממנו את האור שלו כמו שהלבנה מקבלת את אורה מן השמש. אבל חוץ מיהושע בן נון אף אחד לא השיג אותו. ידעו שהוא גדול עד מאד - ולכן היו צריכים להטמין אותו, כי באם לא היו עושים ממנו אלוה - אבל לא השיגו את הגדלות שלו. ולמרות שהדור ההוא היה דור המדבר, שעליהם נאמר "זכרתי לך חסד נעוריד אהבת כלולותיך לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה", לא הגיעו לבחינה של משה רבינו, שהיא תכלית השלימות, דהיינו שכל הגופים יהיו כלים מאליו. שהרי אם הדור ההוא היה ראוי לבחינת משה רבינו הוא לא היה צריך להיות טמיר ונעלם, והיה יכול להכנס לארץ ישראל. וכשנגיע למצב הזה, אז נזכה לבחינת משה רבינו, ונגיע לדרגה של דור המדבר עם השלימות של משה רבינו.

לדרגה הזו נוכל להגיע, או ע"י השרשי נשמות שימשכו אותנו אתם, או כאשר הדור יהיה הגון כמו משה רבינו. וזה יהיה כאשר כל אחד יכיר את יסודו, ויהיה לו הכנעה לפני חברו. לשם כך עלינו לעבור נסיונות, ואי אפשר ללא נסיונות,

המשך מעמ' קודש

כי מתוך זה הוא מגיע ל"יחסטאתי נגדי תמיד", ולשלימות יסוד האין כמו שקודשא בריך הוא אין, ואז הוא נהיה זה לעומת זה כמו הקב"ה, ובאותה נשימה שהוא מתגבר הוא מתקדם ונכנס בטמיר ונעלם.

בכדי שכלל ישראל יגיעו לבחינת משה צריך שיהיה כזה דור שכן אפשר לפגוש איש את רעהו. אך המלחמות הללו בין אדם לחברו הם הקשות ביותר. כי כמה שהדור קרוב יותר למשיח ולגאולה השלימה, וככל שהוא מתקרב להגיע לבחינה של טמיר ונעלם, נהיה יותר התרחקות אצל האנוש, והאדם חי יותר בטבע. ביסוד האין. מכיון שהוא יורד לתחילת הבריאה, אל הזמן והיום שהושגת העולם. זה כמו גלגל שמסתובב ולבסוף חוזר למטה, והבריאה מתחדשת מחדש. וכשיתגברו על כל זה ויתקרבו איש אל רעהו - בדור הזה יבוא המשיח.

כאשר במציאות שלו - שהיא כבידות הגוף - הוא מתרומם, ונהיה מתוקן ע"י שמגיע לבחינה של וחסטאתי נגדי תמיד, אזי בנשימה הזאת הוא יכול להשיג את ההישג שמשה רבינו השיג שנהיה אצלו רעוא דרעוין. והוא נעלם מעיני כל. כי מכיון שמשה רבינו נהיה "טמיר ונעלם" כדוגמה של מעלה - פני חמה, הוא לא היה יכול יותר להתקיים כאן, והוא נעלם מעיני כל. אבל כל ישראל לא יגיעו לבחינה הזו עד שאצל כל אחד תהיה הבחינה של השתדלות של שפלות ונמיכות הרוח. גם כאשר יש לו מלחמה עם החבר, ואפילו שהוא רואה רע על החבר, הוא צריך לדעת שזה לא בגלל שהחבר הוא רע, רק בגלל שעכשיו הוא צריך לעבור את הנסיון הזה. וכשאדם אינו מקבל את המחשבות הרעות על החבר, ובמקום לראות שהחבר הוא רע ולכן הוא לא יכול לשוחח איתו ולהתחבר אליו ולהתקדם יחד איתו, הוא מבין שמה שהוא רואה עכשיו זה בגלל שהוא צריך לעבור כזו בחינה של נסיון, בכדי שיגיע לטמיר ונעלם.

המשך יבוא אי"ה

שהשמחה במעונם

הר"ר אברהם משה קיפר ומשפ' לאירוס' הנכדה
הר"ר אלכס פרקש ומשפ' להכנס הבן לעול המצוות
הר"ר יואל גוזלנד ומשפ' לאירוס' הבת
הר"ר שמואל קלצקין ומשפ' לאירוס' הבן
הבה"ח ישראל קלצקין לאירוס'יו

לעילוי נשמת

הר"ר אריה מרדכי בן הר"ר שאול יצחק ז"ל נלב"ע ז' ניסן
הר"ר אפרים זושא בן הר"ר שאול ז"ל נלב"ע ז' ניסן
ת. נ. צ. ב. ה.

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

יול ע"י
מערכת החברותא
רח' עדני 3
02 - 5829688 ☎
02 - 5325477 מסק
ת.ד. 5080
ירושלים 91050